

Arrest

nr. 134 765 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe

documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vierde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun eerdere asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk hun problemen met de Afghaanse autoriteiten omwille van het verleden van hun vader bij de partij Hezb-e Islami.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 41 123 en 41 124 van 31 maart 2010 omdat ze vooreerst een poging ondernamen om de Belgische overheden te misleiden door zich als minderjarige voor te doen, ze geen aannemelijke verklaring konden geven noch een specifieke aanleiding voor het feit dat de Afghaanse overheden hen plots vijftien jaar na de dood van hun vader zouden zoeken, hun vrees voor vervolging vanwege de Afghaanse overheden niet verenigbaar is met de vaststelling dat zij bij diezelfde overheden een paspoort aanvroegen waarmee zij het land legaal verlieten en omdat in de hoofdstad Kabul actueel geen situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hun tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. De derde asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd wij 's Raads arrest nr. 69 554 van 28 oktober 2011 omdat de naar aanleiding van hun derde asielaanvraag neergelegde documenten de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas niet kunnen wijzigen en omdat in de hoofdstad Kabul actueel geen situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun onderhavige asielaanvraag leggen verzoekers geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers verwijzen naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen voor recrutering en aldus stellen tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoekers naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers aldus in gebreke blijven nu ze louter verwijzen naar algemene informatie.

Verzoekers hun argument dat ze tevens tot een risicogroep behoren omdat ze verwesterd zijn wegens hun lange verblijf in Europa, is een loutere bewering waarvan ze niet aantonen dat ze bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zullen worden. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun verblijf in Europa van hen dusdanig verwesterde mannen zouden hebben gemaakt dat ze hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

Zo maken verzoekers evenmin aannemelijk dat ze na terugkeer aan hun lot zullen worden overgelaten en zullen terechtkomen in een situatie van IDP. Hetzelfde dient gezegd te worden over hun betoog aangaande de "terugkeerders". Dit is niet meer dan een loutere bewering dewelke verzoekers geenszins aantonen, temeer in het kader van hun vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door hen afgelegde verklaringen met betrekking tot hun asielrelaas.

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kaboel een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in de hoofdstad Kabul geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 oktober 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij geen nieuwe documenten kunnen neerleggen, maar dat hun nieuwe verklaringen ook in aanmerking moeten genomen worden bij hun nieuwe asielaanvraag. Verzoekende partijen wijzen er op dat de veiligheidssituatie werd beoordeeld op basis van informatie van november 2013, wat niet meer in overeenstemming is met de actuele situatie, zoals blijkt uit de informatie die zij hebben ingediend.

4.2. De Raad wijst er op dat de nieuwe verklaringen van verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij lijken voor te houden, wel degelijk mee in aanmerking werden genomen bij de boordeling van hun huidige asielaanvraag. Zo heeft de commissaris-generaal wat betreft hun nieuwe verklaringen, met name hun vrees voor de neef van hun vader, gesteld dat ze niet aannemelijk maken dat ze problemen met deze persoon dienen te vrezen, niet alleen omdat ze geen enkel document aanreiken waaruit zou blijken dat deze man op zoek zou zijn naar hen, maar ook omdat is gebleken dat ze tijdens de voorbije asielpcedures geen melding hebben gemaakt van hun vrees voor deze persoon, van zijn activiteiten voor de partij Hezb-i Islami of van zijn verblijf in de gevangenis van Bagram.

Waar verzoekende partijen er op wijzen dat de veiligheidssituatie werd beoordeeld op basis van informatie van november 2013, wat niet meer in overeenstemming is met de actuele situatie, stelt de Raad vast dat de informatie waarnaar verzoekende partijen wijzen, in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul is gesteund. Zoals ook in voormelde beschikking werd vastgesteld, blijkt uit de door de verzoekende partijen bijgebrachte informatie niet dat er in Kabul een “open combat” gevoerd wordt en dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS